

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 9C/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121298008
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Jánošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6121298008.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica sudkyňou JUDr. Jarmilou Jánošovou v právnej veci žalobcu: B.. B. M., G.. XX. XX. XXXX, K. C. X, XXX XX K. K. proti žalovaným: 1/ Q. K., G.. XX. XX. XXXX, K. M. X, XXX XX K. K., zast. JUDr. Františkom Vavračom, Horná 51, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 51157187, 2/ T. K., G.. XX. XX. XXXX, K. M. X, XXX XX K. K., zast. Advokátska kancelária JUDr. Dagmar Vavreková, Horná 51, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 34482857, o určenie neúčinnosti právneho úkonu a zaplatenie sumy 30 000,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

Žalovaní v 1/ a v 2/ rade majú nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobca povinný uhradiť v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 21. 04. 2021 domáhal určenia, že darovacia zmluva uzatvorená medzi darcom T. B. K.U., G.. XX. XX. XXXX a žalovanými 1/ a 2/, jeho synmi, na základe ktorej každý z nich nadobudol do podielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX, Z. C.. Ú.. P., sú voči nemu právne neúčinné.
2. Zároveň sa domáhal uložiť povinnosť žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 30 000,- Eur so zákonným úrokom z omeškania od 01. 01. 2015.
3. Žalovaní 1/ a 2/ žiadali žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.
4. Súd vykonal dokazovanie vyjadreniami strán, zmluvou o pôžičke zo dňa 15. 05. 2001 uzatvorenou medzi žalobcom a T. B. K., uznávacím prejavom T. K. J. V. XX. XX. XXXX, korešpondenciou žalobcu a T.. K., výpisom z LV č. XXXX, darovacou zmluvou ohľadom nehnuteľností vedených na LV č. XXXX C.. Ú.. P., výpisom z LV č. XXXX C.. Ú.. P. a zistil tento skutkový stav:
5. Podľa tvrdenia žalobcu tento na základe písomnej zmluvy o pôžičke poskytol dňa 15. 05. 2001 otcovi žalovaných T. B. K. pôžičku 2 000 000,- Sk, v prepočte 66 387,83 Eur, na dobu určitú do 15. 06. 2001. Za vrátenie ručil svojim hnuiteľným a nehnuteľným majetkom. Bol dojednaný mesačný úrok vo výške 6 % z požičanej sumy s tým, že vrátená suma sa najskôr započíta na zmluvnú pokutu a úroky z omeškania. V prípade omeškania s vyplatením dohodnutých úrokov bola dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 2 000,- Sk za každý deň omeškania a v prípade omeškania s vrátením požičanej sumy zmluvná pokuta vo výške 7 500,- Sk za každý deň omeškania.
6. Dlužník pôžičku nevrátil riadne a včas, preto dňa 31. 05. 2013 zostávajúcu časť pôžičky písomne uznal čo do výšky aj čo do dôvodov vlastnoručne napísaným uznaním dlhu.
7. Žalobca ďalej uviedol, že predmetom tohto súdneho sporu je jeho právo na vyplatenie zostávajúcej časti nevrátenej pôžičky vo výške 30 000,- Eur s príslušenstvom, ktorú dlžník písomne uznal čo do výšky aj čo do dôvodov.

8. Keďže dlžník T. B. K. mal veľa súdnych konaní, kde vystupoval ako žalovaný z dôvodu neuhradených záväzkov (mal dlhy voči ďalším 17 veriteľom), je zrejmé, že nedisponoval majetkom ani finančnými prostriedkami, ktorými by mohol dobrovoľne uspokojiť jeho pohľadávku.

9. Pokiaľ potom došlo na základe darovacej zmluvy, ktorá bola zavkladovaná na Okresnom úrade v Banskej Bystrici, katastrálnym odborom pod č. Z. XXX/XXXX zo dňa 18. 06. 2018 na žalovaných 1/ a 2/ k prevodu nehnuteľnosti, došlo tým k faktickému zmareniu možnosti uspokojenia jeho písomne uznanej pohľadávky, keďže dlžník nevlastní žiaden majetok, z ktorého by bolo možné jeho pohľadávku uspokojiť.

10. Poukázal na znenie ustanovenia § 42a a § 42b O. z. Trojročná lehota pre uplatnenie práva odporovať takémuto právnomu úkonu mu začala plynúť podľa jeho názoru nasledujúcim dňom po dni, ku ktorému nastali účinky vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

11. Žalovaný v 1/ rade ako aj žalovaný v 2/ rade žiadali žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

12. Uviedli, že pôžička ich otca bola v celom rozsahu žalobcovi vrátená.

13. Čo sa týka uznania dlhu, ktoré napísal vlastnoručne ich otec dňa 31. 05. 2013, namietli neplatnosť tohto úkonu z hľadiska neurčitosti a nezrozumiteľnosti. Primárny záväzok v kontexte „čo do dôvodu,“ nie je z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti v zmysle § 37 ods. 1 O. z. žiadnym spôsobom identifikovaný tak, aby bol individuálne určený, či už podľa času vzniku alebo jeho definovania bez akýchkoľvek pochybností, v čom dlh skutkovo spočíva, resp. podľa výšky a aby bol odlišiteľný od iného záväzku tých istých účastníkov. Poukázali v tomto smere na rozhodnutie NS ČR 33Odo/507/2001. Čo sa týka príslušenstva poskytnutej pôžičky, jedná sa o sekundárny nárok, keď výška primárneho dôvodu z uznania dlhu nevyplýva, ani ho nedefinuje.

14. Samotné zaplatenie príslušenstva bolo viazané na neistú skutočnosť.

15. Poukázali na to, že právny úkon darovacej zmluvy bol urobený v roku 2009 a v zmysle § 42a ods. 2 O. z. možno odporovať právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa.

16. Uviedli, že pri odporovaní právneho úkonu sa musí preukázať existencia vymáhateľnej (judikátnej) pohľadávky, t. j. takej, o ktorej bolo rozhodnuté právoplatným a vykonateľným rozsudkom. Konštantná judikatúra vymedzená jednoznačne v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/237/2017 zo dňa 24. 06. 2020, aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR a občianskoprávna doktrína nezotrvávajú na takom výklade pojmu vymáhateľná pohľadávka, aký vyplýval z rozhodnutia R 44/2001, ale sa od tohto výkladu zásadne odchyľujú.

17. Na pojednávaní žalobca uviedol, že svoj nárok pod bodom 1 žaloby si odvodzuje od znenia ustanovenia § 42a O. z. a pod bodom 2 žaloby, ktorým sa domáhal finančného plnenia od žalovaných 1/ a 2/, od ustanovenia § 42b ods. 4 O. z. Žalobu na plnenie voči dlžníkovi ešte nepodal. Tento svoj dlh uznal čo do dôvodu a výšky. V zmluve o pôžičke sa zaviazal, že ručí za poskytnuté finančné prostriedky svojím majetkom.

18. Zástupcovia žalovaných 1/ a 2/ na pojednávaní nespochybnili skutkové tvrdenia tak, ako sú obsiahnuté v žalobe a vyjadreniach žalobcu. Za sporné považovali posúdenie ich námietok a to námietky absolútnej neplatnosti uznania dlhu, ako aj námietky, že žalobca nedisponuje judikátnou pohľadávkou. K námietke preklúzie poukázali na tú skutočnosť, že obligačné účinky darovacej zmluvy nastali v roku 2009. K uznaniu dlhu došlo v roku 2013. Nemohol v tej dobe existovať úmysel poškodiť veriteľa, keďže dlh neexistoval.

19. Žalobca uviedol, že prekluzívna 3-ročná lehota mohla začať plynúť až odo dňa vkladu darovacej zmluvy do katastra nehnuteľností. Uznanie dlhu je dostatočne určité Formuloval ho sám otec žalovaných. Tohto od roku 2008 osem rokov zastupoval a mali priateľský vzťah. Jeho advokátska kancelária spisovala samotnú darovaciu zmluvu v čase, keď ho poprosil otec žalovaných, že nemá dostatok finančných prostriedkov ani na živobytie.

20. Podľa jeho vedomostí judikatúra vo vzťahu k definícii pojmu vymáhateľná pohľadávka nie je jednotná ani konštantná. Pokiaľ je pohľadávka vedená v účtovníctve, je to majetok, ktorý patrí veriteľovi a je predmetom daňového priznania.

21. Navrhol vypočuť ako svedka otca žalovaných na otázku, kto vyhotovil uznanie dlhu a či sa jedná o určitý právny úkon.

22. Súd tento dôkaz nepripustil, nakoľko svedok nemôže posudzovať určitosť právneho úkonu a otázka, že uznanie dlhu vyhotovil navrhnutý svedok, nebola v konaní sporná.

23. Podľa § 42a ods. 1 O. z. veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

24. Podľa § 42a ods. 2 O. z. odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

25. Podľa § 42a ods. 3 písm. a) O. z. odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a 117).

26. Podľa § 42b ods. 1 O. z. právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.

27. Podľa § 42b ods. 2 O. z. právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

28. Podľa § 42b ods. 3 O. z. právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom; proti tretím osobám len vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právnomu úkonu proti ich predchodcovi.

29. Podľa § 42b ods. 4 O. z. právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

30. Podľa § 37 ods. 1 O. z. právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

31. Podľa § 558 O. z., ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

32. Predmetom sporu bola žaloba žalobcu o odporovateľnosti právneho úkonu darovacej zmluvy jeho dlžníka voči žalovaným 1/, 2/ - jeho synom, na základe ktorej tento previedol na nich nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX C.. Ú.. P., ako aj žaloba voči žalovaným 1/ a 2/ o zaplatenie dlhu tohto dlžníka vo výške 30 000,- Eur v zmysle citovaného ustanovenia § 42b ods. 4 O. z.

33. Súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či bola takáto žaloba uplatnená včas, t. j. v rámci 3-ročnej prekluzívnej doby upravenej v citovanom ust. § 42a ods. 2 a 3 O. z. Súd mal za to, že žaloba bola podaná včas v rámci 3-ročnej prekluzívnej doby, ktorej počiatok začal plynúť okamihom vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovaných do katastra nehnuteľností. Až týmto okamihom je táto skutočnosť verejne známa, pričom zmluva je účinná voči všetkým až týmto rozhodnutím v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 O. z. Vlastnícke právo k nehnuteľnosti vznikne až vkladom do katastra nehnuteľností na základe rozhodnutia katastrálneho úradu. Od tej doby môže potom začať plynúť lehota na uplatnenie odporovateľnosti tohto právneho úkonu, nakoľko k faktickému ukráteniu mohlo dôjsť až týmto okamihom /porovnaj tiež R.č. 41/2001/.

34. Ďalej sa súd zaoberal otázkou preukázania existencie vymáhateľnej pohľadávky na strane žalobcu ako jednej z hmotnoprávných podmienok úspešnosti žaloby v zmysle § 42a ods. 1 O. z.

35. Žalobca pri žalobe, ktorou sa domáha odporovateľnosti právneho úkonu, musí preukázať predovšetkým, že má pohľadávku voči dlžníkovi, ktorú musí nielen identifikovať čo do základu a výšky, ale musí aj preukázať, že je vymáhateľná a že dlžníkov právny úkon ukrajuje jej uspokojenie.

36. V konaní nebolo sporné, že pohľadávka žalobcu z titulu uzatvorenej pôžičky s otcom žalovaných zo dňa 15. 05. 2001, nebola priznaná rozhodnutím súdu.

37. Žalovaní navyše spochybnili aj jej existenciu, keď tvrdili, že dlh bol uhradený.

38. Žalobca pohľadávku a jej vymáhateľnosť preukazoval uznaním dlhu dlžníka spísaným vlastnoručne dňa 31. 05. 2013.

39. Súd sa stotožnil v plnom rozsahu s argumentáciou žalovaných 1/ a 2/, že tento právny úkon nespĺňa náležitosti riadneho uznania dlhu v zmysle ustanovenia § 558 O. z. v súvislosti so znením ustanovenia § 37 ods. 1 O. z.

40. Samotný žalobca v priebehu pojednávania uviedol, že s otcom žalovaných boli dlhoroční priatelia, tohto dlhé roky zastupoval a spisoval aj samotnú darovaciu zmluvu v čase, keď nemal dostatok finančných prostriedkov, o čom teda mal vedomosť. Ďalej uviedol, že mu aj v minulosti poskytoval pomoc a to aj finančnú.

41. Z tohto hľadiska potom identifikácia dlhu v písomnom uznaní dlhu „týmto uznávam, že svoj dlhodobý nárok voči B.. B. M. uhradím nasledovne: zmeškané úroky zo zmluvy o pôžičke bude kompenzované - vyrovnané tak, že B.. M. poskytnem pôžičku 100 000,- Eur na dobu 5 rokov a to bezplatne.

Zostávajúcu časť príslušenstva pôvodného záväzku - pôžičky vo výške 30 000,-- Eur zaplatím veriteľovi spolu s poskytnutou pôžičkou po zinkasovaní pohľadávky, ktorú mám voči MF RF a ktorá má byť vyplatená najneskôr do 31. 12. 2014,“ nie je z hľadiska predmetu uznania záväzku dostatočne určitý a nezameniteľný ani čo do identifikácie základu, ani čo do výšky tohto základu. Čo sa týka príslušenstva, z tohto nie je zrejmé, o aké príslušenstvom sa má jednať (či o dojednané úroky, úroky z omeškania alebo zmluvnú pokutu).

42. Tento právny úkon potom je absolútne neplatný z hľadiska neurčitosti uvedeného dôvodu a nie je ani zrejmá splatnosť dlhu (po zinkasovaní pohľadávky od MF RF).

43. Hlavný dôvod pre zamietnutie žaloby žalobcu je rovnaký ako bol uvedený v rozhodnutí o zamietnutí návrhu na vydanie neodkladného opatrenia v tomto konaní, t. j. že žalobca nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky pre úspešné uplatnenie odporovateľnosti právneho úkonu - existenciu vymáhateľnej pohľadávky, t. j. pohľadávky priznanej vykonateľným rozhodnutím s poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu v rozsudku NS SR z 24. 06. 2020 pod sp. zn. 6Cdo/237/2017. Tento sa odklonil od predchádzajúceho názoru NS SR publikovaného v rozhodnutí R 44/2001.

44. V tomto konaní Najvyšší súd predložil predmetnú vec z dôvodu rozdielného výkladu zákonného pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ za účelom zodpovedania otázky, či sa ňou má rozumieť žalovateľná pohľadávka alebo vykonateľná pohľadávka Veľkému senátu. Tento mu ju však vrátil bez vydania rozhodnutia o tejto otázke. Svoj postup zdôvodnil tým, že už predtým, než mu vec bola postúpená z dôvodu rozdielného výkladu, existovali na nastolenú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozdielne právne názory. Na jednej strane boli prezentované rozhodnutím R 44/2001, následne 4Cdo 198/2010 a 2Obdo 69/2013 a na druhej strane rozhodnutiami v konaniach pod sp. zn. 5Cdo 188/2010 a 6Cdo/253/2012. Veľký senát uviedol, že v takom prípade vec prejednávajúci senát nemá inú možnosť, než len prikloniť sa k jednému z právnych názorov, ktoré už boli vyslovené v týchto rozhodnutiach.

45. Najvyšší súd v konaní 6Cdo/237/2017 sa následne vo svojom rozhodnutí priklonil k názoru, ktorý bol už vyslovený predtým v konaní Najvyššieho súdu SR 5Cdo/188/2010 ako aj v rozhodnutí 6Cdo/253/2012.

46. V týchto rozhodnutiach sa Najvyšší súd nestotožnil s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí zo dňa 23. 12. 1999 pod sp. zn. 3Cdo/102/99, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk NS pod číslom 44/2001, pri výklade pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 42a ods. 1 O. z.

47. V rozhodnutí 6Cdo/253/2012 zo dňa 17. 12. 2013 NS SR uviedol: „V otázke, čo treba rozumieť pod pojmom „vymáhateľná pohľadávka“ použitým v ustanovení § 42a ods. 1 Obč. zákonníka, sa dovolací súd nestotožňuje s právnym názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 23. decembra 1999 sp. zn. 3Cdo 102/99, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 44/2001. Podľa citovaného rozhodnutia zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní, t. j. pohľadávka, ktorá už dospela (je zročná) a ktorá nie je čo do svojej povahy pohľadávkou naturálnou.

Pod vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Obč. zákonníka treba rozumieť takú pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Účelom odporovacej žaloby je ochrana veriteľa spočívajúca v možnosti dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že dlžníkom urobený právny úkon je voči veriteľovi neúčinný. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovie, potom predstavuje podklad na to, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu vydaného proti dlžníkovi domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom slúžiacim k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní. Z takto vymedzeného účelu a zmyslu odporovacej žaloby vyplýva, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1 Obč. zákonníka sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, t. j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu. Ak slúži odporovacia žaloba - ako bolo uvedené vyššie - k uspokojeniu pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, nezodpovedalo by tomuto jej účelu, keby pohľadávka veriteľa nebola priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom a keby išlo len o pohľadávku „dospelú“ či splatnú, teda žalovateľnú. Vzhľadom na zhodnosť právnej úpravy v Slovenskej republike s právnou úpravou v Českej republike z komparatívneho hľadiska

dovolací súd poukazuje na rovnaké právne závery českej judikatúry (rozhodnutia uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu ČR pod R 12/1998, R 12/2003 a R 5/2007).

Vyššie uvedenú argumentáciu možno podporiť aj historickým výkladom vychádzajúcim z odporovateľnosti právnych úkonov v tzv. strednom Občianskom zákonníku - zákone č. 141/1950 Zb.

Názor, podľa ktorého pod vymáhateľnou pohľadávkou treba rozumieť žalovateľnú pohľadávku, podrobila kritike aj právna teória (porovnaj Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava, : Eurokódex 2011, str. 326; JUDr. Jaromír Svoboda a kolektív, Občiansky zákonník, Komentár a súvisiace predpisy, EUROUNION, spol. s r.o., Bratislava 2005, str. 101 - 102). Neudržateľnosť takéhoto názoru možno podprieť aj argumentom o zbytočnosti (nepoužiteľnosti) rozhodnutia vyhovujúceho odporovacej žalobe pri neexistencii pohľadávky priznanej exekučným titulom. Ak by totiž pre rozhodnutie o neúčinnosti právneho úkonu bola postačujúca len existencia žalovateľnej pohľadávky, potom by takéto rozhodnutie nemohlo splniť svoj účel, ak by následne (po jeho vydaní) z rozličných dôvodov pohľadávka veriteľa nenadobudla kvalitu vykonateľnej pohľadávky. Išlo by tak len o akademické (teoretické) rozhodnutie, neslúžiace praktickej potrebe ochrany veriteľa. Vydávanie akademických rozhodnutí odporuje jednej zo základných zásad občianskeho súdneho konania, a to zásade efektivity.

48. Následne ÚS SR v uznesení pod sp. zn. PL.ÚS 39/2015 z 01.07.2015 odmietol návrh na konanie o nesúlade ust. § 42a O. z. s Ústavou a poukázal na odlišný výklad tohto ustanovenia v rozhodovacej činnosti NS SR, pričom práve s odkazom na citované rozhodnutie NS SR 6Cdo/253/2012 v bode 39 svojho rozhodnutia uviedol, že aktuálna rozhodovacia prax NS SR nezotrváva na výklade pojmu vymáhateľná pohľadávka, aký vyplýva z rozhodnutia publikovaného pod č. R 44/2001.

49. Okresný súd sa stotožnil s právnym názorom vysloveným NS SR v konaní 6Cdo/237/2017 ako aj 6Cdo/253/2012 a s odkazom na argumentáciu Ústavného súdu v jeho rozhodnutí 6Cdo/253/2012 pod bodom 39 za „vymáhateľnú pohľadávku“ považoval pohľadávku priznanú exekučným titulom, ktorý možno vykonať exekúciou. Takýto výklad tohto pojmu považoval v zmysle argumentácie uvedenej pod bodom 47. tohto rozhodnutia za ústavnne konformný.

50. Nič nebránilo žalobcovi, aby podal návrh na súd ohľadom priznania jeho pohľadávky a to aj v priebehu konania, čo neurobil.

51. Z uvedených dôvodov, keďže žalobca nepreukázal existenciu vymáhateľnej pohľadávky, súd žalobu zamietol ako bezdôvodnú.

52. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa zásady úspechu v spore, keď úspešným žalovaným súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) a musí byť podpísané. Odvolanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto ho urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

i) právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písmenách a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).